Cena pojed. nr 1 zł.

Rok VI Dnia 15 września 1925 Nr. 17

RYBAK POLSKI

Dwutygodnik poświęcony popularyzowaniu rybactwa.

Organ oficjalny Wielkopolskiego Towarzystwa Rybackiego w Poznaniu-Wydziału Rybackiego Centralnego Towarzystwa Rolniczego w Warszawie-Centralnego Towarzystwa Rybaków Lądowych Województwa Pomorskiego w Toruniu - Towarzystwa Rybackiego Wód Kujawsko-Kaliskich w Włocławku - Powiatowego Towarzystwa Rybackiego w Nowym Sączu - Powiatowego Towarzystwa Rybackiego w Gorlicach - Towarzystwa Rybackiego w Warszawie - Powiatowego Towarzystwa Rybackiego w Jaśle i Powiatowego Towarzystwa Rybackiego w Trembowli.

Wydawany przy pomocy zasiłku Min. Roln. i Dóbr Państw.

—— Wychodzi 15-go i ostatniego każdego miesiąca ——

Redaktor: Prof. Dr. Edward Schechtel

Adres red. i administracji: Poznań, ul. Mickiewicza 33 — Godziny biurowe codziennie od 9-13 z wyjątkiem niedziel i świąt. — Redaktor przyjmuje we wtorek, środę i czwartek od 12-13. — Telefon nr. 62-43, 63-84, 63-85, 64-42. — P. K. O. w Poznaniu nr. 206454

Prenumerata: Przedpłata kwartalna z przesyłką wynosi cztery złote. Numer pojedynczy jeden złoty.

Ogłoszenia: Cała strona 40 zł, 1/2 strony 20 zł. 1/4 strony 10 zł, 1/8 strony 5 zł, 1/16 strony 2,50 zł. Przy powtarzaniu ulgi według umowy.

KOMUNIKATY MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH.

SPRAWOZDANIE z przebiegu dorocznej konferencji rybackiej, odbytej w dniu 3, 4 i 5 marca 1925 roku.

Dokończenie.

Uchwała 23.

Zważywszy doniosłe znaczenie obwodu województwa białostockiego dla rybactwa polskiego oraz polityki rybackiej (pogranicze Prus Wschodnich, największego importera ryb), konferencja wypowiada się za dodaniem fachowych sił personalnych inspektorowi w Białymstoku (Suwałkach), oraz kredytów na rozjazdy.

Uchwała 24.

Konferencja zwraca się do Ministerstwa Rolnictwa i D. P. z wnioskiem o wznowienie zredukowanego etatu inspektora rybackiego w urzędzie wojew. w Lublinie i obsadzenie go

możliwie najrychlej, ze względu na to, że województwo to posiada przeszło 55% ogółu gospodarstw stawowych.

Uchwała 25.

Wobec niskiego poziomu kultury rybackiej w kraju, braku wyszkolonego średniego personalu rybackiego, konferencja wyraża ubolewanie, że dotychczasowe zabiegi o otworzenie niższej, szczególniej zaś średniej szkoły rybackiej, do obecnej chwili okazały się bezskuteczne. Celem chociażby częściowego zaradzenia temu jest rzeczą konieczną, zdaniem konferencji, organizowanie, przy udziale instytucyj rządowych, samorządowych i społecznych, krótkoterminowych kursów rybackich; poziom których winien być dostosowany do potrzeb zgłaszających się słuchaczów.

Uchwała 26.

Konferencja uznaje za rzecz wysoce celową urządzanie przez inspektoraty rybackie lotnych kursów dla funkcjonarjuszów policji państwowej i to nietylko na terenach, objętych ustawą rybacką, lecz i tam, gdzie ustawy rybackiej jeszcze niema. W tym ostatnim wypadku należy się opierać na wykładni prawa cywilnego i karnego.

Uchwała 27.

Konferencja rybacka uważa za rzecz konieczną prowadzenie przez Zarządy Lasów, Majątków Państwowych i Urzędy Ziemskie ścisłej ewidencji obsad wypuszczonych do jezior i rzek państwowych, jako kontroli prac wykonanych w tym kierunku.

Rozdział III. Polityka gospodarcza. (Kredyty, podatki, cła, taryfy kolejowe. Organizacja zbytu i przetworu ryb). Statystyka.

Uchwała 28.

Konferencja uważa za rzecz niezmiernie ważną prowadzenie szczegółowej statystyki rybackiej, uwzględniając 4-ry działy produkcji rybnej, a mianowicie: morskiej, jeziorowej, rzecznej i stawowej.

Uchwała 29.

Interes polityczny i gospodarczy Państwa wymaga, zdaniem konferencji, wyznaczenia przez Skarb Państwa specjalnego kredytu na utworzenie funduszu klęskowego, celem udzielania zapomóg rybakom morskim, poszkodowanym przez burze morskie.

Uchwała 30.

Przyjmując z uznaniem do wiadomości akcję kredytową, prowadzoną przez Morski Urząd Rybacki z funduszów Banku Rolnego, konferencja uważa za rzecz wysoce pożądaną roz-

szerzenie tej akcji na rybołóstwo jeziorowe i rzeczne, drogą utworzenia specjalnego funduszu pożyczek krótkoterminowych dla potrzeb rybactwa i utrwalenia tej formy popierania rybactwa drogą ustawodawczą.

Uchwała 31.

Konferencja uznaje za rzecz bardzo doniosłą normalny rozwój gospodarstw rybnych stawowych, oraz wykorzystanie znacznych przestrzeni nieużytków rolnych dla założenia racjonalnych stawów rybnych; dla ułatwienia akcji w tym zakresie konieczne jest zapewnienie drogą ustawową możności korzystania z państwowego funduszu meljoracyjnego przy budowie lub ulepszeniu racjonalnych zakładów i gospodarstw rybnych.

Uchwała 32.

Wobec podwójnego obciążenia niektórych gospodarstw rybnych jednocześnie podatkiem gruntowym oraz podatkiem przemysłowym, konferencja stwierdza potrzebę możliwie szybkiej rewizji obowiązujących postanowień w tym zakresie.

Uchwała 33.

Konferencja uważa za rzecz nader ważną pod względem politycznym, społecznym, narodowym i gospodarczym, aby zamierzona i rozpoczęta przez Ministerstwo Rolnictwa i D. P. akcja kolonizacji rybaków w Helu i w Gdyni jak najrychlej i najenergiczniej została przeprowadzona. W tym celu jest rzeczą niezbędną utworzenie specjalnego kredytu, któryby ułatwił w sposób wydatny budowę kolonij rybackich, poczynając już od wiosny roku bieżącego.

Uchwała 34.

Konferencja rybacka z uznaniem wita zamierzenia Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych bliższego zbadania warunków utworzenia przedsiębiorstwa dla połowów ryb na morzu Północnem. Konferencja uznaje za rzecz niezmiernej wagi okazanie pomocy państwowej w pierwszym okresie organizacji tego przedsiębiorstwa. Jednocześnie konferencja podkreśla ścisły związek między sprawami rybactwa morskiego, a ogólnym rozwojem wybrzeża morskiego, portu w Gdyni i marynarki handlowej.

Uchwała 35.

Konferencja uznaje, że organizacja handlu rybnego winna się rozwijać po linji spółdzielczości, która gwarantuje usunięcie zbędnego pośrednictwa handlowego, wpływającego na niewspółmierny wzrost kosztów pośrednictwa między producentem a konsumentem. Uważa również, że do racjonalnego rozwoju handlu rybami niezbędne jest: obniżenie obowiązujących taryf kolejowych, wprowadzenie specjalnych przepi-

sów, określających czas trwania transportu ryb, organizację giełdy rybnej oraz rozwój chłodnictwa.

Uchwała 36.

Zważywszy na to, że należyte zorganizowanie handlu rybnego jest nieodzownym warunkiem zapewnienia warsztatom rybackim dostatecznej rentowności i rozwoju tej gałęzi produkcji, przy jednoczesnem udostępnieniu szerszym masom ludności spożycia ryb morskich i słodkowodnych i że zorganizowanie polskiego handlu rybnego możliwe jest tylko przy wydatnej pomocy Państwa, konferencja zwraca się do Ministerstwa Rolnictwa i D. P. z wnioskiem, ażeby wszelkim staraniom, podjętym w tym kierunku udzieliło jaknajenergiczniejszego poparcia, w pierwszym rzędzie przez wyjednanie w Ministerstwie Skarbu niezbędnych na ten cel funduszów. Zanim Skarb Państwa będzie w stanie sfinansować lub też wydatnie subsydjować magistraty większych miast lub przedsiębiorstwo, któreby stworzyło giełdę rybną, konferencja uznaje za wskazane, ażeby Rząd poczynił jaknajprędzej pierwsze kroki na tej drodze przez stworzenie chociażby na razie niewielkich chłodni w Warszawie i Łodzi i poparł finansowo działalność instytucyj społecznych i spółdzielni, które już poczyniły wysiłki w kierunku zorganizowania handlu rybnego.

Uchwała 37.

Konferencja rybacka wypowiada się zasadniczo przeciw wywozowi z granic Polski materjału hodowlanego rasowego (szczególnie karpia).

Program eksportu, t. j. gatunki, ilości i miejsca, mają być ustalone z zainteresowanemi organizacjami hodowlanemi.

Uchwała 38.

Konferencja stwierdza dostosowanie się gospodarstw stawowych do zmienionych konjunktur rynkowych. Stojąc na stanowisku ochrony celnej produkcji ryb karpiowych, konferencja podkreśla potrzebę dostosowania ceł do różnicy kosztów produkcji w porównaniu z importowaną rybą; w tym celu zaleca się prowadzenie ścisłej rachunkowości rybackiej, oraz prowadzenie stałe ankiety i statystyki kosztów produkcji.

Uchwała 39.

Konferencja stwierdza, że produkcja jeziorowa wymaga niezbędnie wzmożonej ochrony celnej. Stawkę celną na ryby śnięte należy wydatnie podnieść.

Uchwała 40.

Celem wzmożenia przemysłu rybnego, niezbędnego dla rozwoju rybołóstwa morskiego, konferencja uznaje za wskazane podniesienie stawek celnych na śledzie wędzone i opiekane.

RYBACTWO W SZWECJI.

Według prawodawstwa szwedzkiego prawo do połowu ryb na pewnej przestrzeni wodnej należy do posiadacza odnośnego wybrzeża, tak nad morzem jak nad jeziorami. W wypadkach, gdy to prawo, jak np. nad rzekami lub mniejszemi jeziorami, może wejść w kolizję z interesami innych sąsiadów, właścicieli wód, prawodawstwo zawiera pewne przepisy uniemożliwiające eksploatację rybnych wód w sposób zagrażający interesom sąsiednich właścicieli. Kodeks z r. 1734 pierwszy określił pewne reguły w tym celu, mianowicie zabraniając wszelkich zarządzeń utrudniających sąsiadom rybołóstwa na wodach przynależnych do ich majątków. Jednak dopiero statut z r. 1766 zawiera więcej detaliczne przepisy, regulujące rybołóstwo morskie, rzeczne i jeziorowe. Statut ten został zastąpiony nowem prawem z r. 1896 i skompletowany nowym statutem z r. 1900.

Według tego obecnie stosowanego prawa, prawo rybołóstwa przysługuje właścicielowi wybrzeża na odległość 180 m od punktu, gdzie głębokość wody sięga 2 m. W wypadkach, gdzie prawo rybołóstwa przysługuje wspólnie posiadaczom obszaru nieskomasowanego, statut przewiduje pewne reguły, mianowicie, że wszyscy mają równe prawo uprawiania rybołóstwa na odnośnej przestrzeni. W razie przejścia prawa użytkowania ziemi na inną osobę, n. p. w formie dzierżawy, prawo rybołóstwa przypada nowemu właścicielowi czy władającemu ziemią z odnośnem wybrzeżem; współwłaściciel nieskomasowanego obszaru nie ma zaś prawa wypuszczać innemu swego prawa do rybołóstwa bez pozwolenia współwłaścicieli. Osobne przepisy istnieją dla pewnych obszarów wodnych w stosunku do pewnych gatunków ryb, jak np. łososi, w którym razie istnieją przepisy chroniące od rabunkowego połowu. Na wodach, należących do domen koronnych, rybołóstwo jest dozwolone osobom, którym rząd prawo to wydzierżawia.

Istnieją jednak pewne wyjątki, mianowicie co do rybołóstwa morskiego, połowu śledzi i „Strömming" (śledzi bałtyckich), na mocy których rybacy zawodowi korzystają z tradycyjnych przywilejów wyławiania ryb lub produktów morskich, służących rybakom za przynętę do połowu innych gatunków ryb.

Rybołóstwo na takie cele jest dozwolone w pewnych wypadkach i na wodach cudzych. Przy wybrzeżach należących do domen koronnych niewydzierżawianych, każdy obywatel szwedzki ma prawo połowu, jednak z zastrzeżeniem, że pewne

narzędzia rybackie są zabronione jak n. p. połów zapomocą trójzębów. Również przysługuje każdemu prawo połowu w odległości od brzegów przewyższającej powyżej wymienioną miarę 180 m, od 2 m głębokości.

W celu przeciwdziałania eksploatacji rabunkowej zabronione są pewne sposoby rybołóstwa, n. p. używanie materjałów wybuchowych, jakoteż trucizn wszelkiego rodzaju. Pozatem są w wodach terytorjalnych przewidziane dla pewnych gatunków, jak n. p. dla homarów, raków i ostryg, przepisy ograniczające ich połów do pewnej pory roku, jakoteż do pewnych wymiarów.

Przepisy owe jednak wogóle nie stosują się do takich obszarów wodnych, które się znajdują w wyłącznem posiadaniu jednego właściciela i które z natury są odcięte od wpływu na wody sąsiednie.

Gubernatorom prowincji przysługuje prawo rozciągania reguł opieki nad rybołóstwem, w razie potrzeby, również na obszary nie objęte statutem, jakoteż wydawania przepisów co do ochrony przeciw rabunkowej eksploatacji i przeciw używaniu szkodliwych dla rybołostwa narzędzi rybackich.

Opieka nad rybołóstwem w Szwecji jest daty względnie świeżej. Dawnymi czasy mianowani byli tylko dozorcy dla utrzymania porządku między rybakami i kupcami w miejscowościach, jak Falsterbo, Smögen, Strömstadt, Marstrand i t. p. nad morzem, gdzie się odbywały wielkie połowy śledzi i innych gatunków ryb. W roku 1799 mianowano w tym samym celu „intendenta połowu śledzi“, któryto urząd został skasowany w roku 1821, gdy połów śledzi się zmniejszył.

W r. 1855 został kreowany urząd „inspektora rybołóstwa“, na wybrzeżu zachodniem Szwecji, pod zwierzchnicwem gubernatora odnośnej prowincji „Bohuslän“. Zarazem został mianowany przez Akademję Rolniczą „nauczyciel hodowli ryb“ z misją udzielania ogółowi rad i wskazówek co do hodowli ryb.

W r. 1864 kreowano przy tejże Akademji „intendenturę rybołóstwa“ dla rybołóstwa na Bałtyku i wód w głębi kraju. Urząd ów został skasowany w r. 1899, równocześnie z utworzeniem urzędu rolniczego i na jego miejsce mianowano przy tymże urzędzie inspektora rybołóstwa, z misją referowania spraw, związanych z rybołóstwem i dyrygowania urzędnikami wydziału rybnego, z prawem inicjatywy w sprawach popierania przemysłu rybnego i t. p.

W r. 1864 został również mianowany pierwszy asystent rybołóstwa, któremuto urzędnikowi powierzono w roku 1897 część powinności opracowywania referatów na skutek pytań, stawianych przez władze w kwestji rybołóstwa.

W r. 1867 mianowano drugiego asystenta rybołóstwa do studjowania wód rybnych i kwestji natury naukowej.

Dla obsługiwania eksporterów rybnych szwedzkich mianowano w r. 1885 „ajenta rybnego" w Londynie, którego w r. 1888 przeniesiono do Berlina.

Organizacja opieki nad rybołóstwem tworzy osobny wydział zależny od urzędu rolniczego.

Organizacja powyższa została gruntownie zmieniona w r. 1904. Urzędy asystentów rybołóstwa zostały zniesione, a natomiast podzielono cały kraj na sześć okręgów, każdy z dwoma intendentami rybołóstwa na czele. Pozatem mianowano w roku 1905 nowego asystenta rybołóstwa przy Urzędzie Rolniczym, jako referenta dla spraw rybołóstwa i dla prowadzenia dochodzeń i studjów natury bardziej naukowej. Przytem mianowano „inżyniera rybołóstwa", z misją dopomagania przy opracowaniu projektów przepławek, dla ułatwienia rybom wędrówek po wodach rybnych i dla zaniechania zanieczyszczania wód.

Na koniec zostały utworzone dwa stypendja rybołóstwa dla wykształcenia urzędników rybołóstwa.

Dla finansowego popierania rozwoju rybołóstwa „Riksdag" (Sejm) w r. 1901 uchwalił sumę 100 000 koron na fundusz specjalny t. zw. „Fiskerifonden", czyli „Fonden för fiskerinäringens främjande". Z funduszu tego są udzielane pożyczki na dogodnych warunkach rybakom dla zakupu narzędzi do rybołóstwa, jakoteż dla urządzenia hodowli ryb lub dla zakładów przerabiających produkty rybne. Pożyczki są udzielane na stopie 3% i 10-letniej amortyzacji. Fundusz kilka razy bywał zasilany i dochodzi obecnie do 1,5 miljona koron szw.

Intendenci rybołóstwa mają za zadanie być pomocą dla ludności, zajmować się przemysłem rybnym, udzielać rad i wskazówek w kwestjach dotyczących połowu ryb, narzędzi rybackich, zarybiania wód specjalnymi gatunkami, zakładania i dopatrywania stacji wylęgowych ikry rybnej, zakładania hodowli ryb rzecznych i stawowych, dalej prowadzić statystykę ryb morskich i rzecznych, uprawiać studja wód i ważniejszych gatunków ryb w celu zarybiania wód nadających się dla wartościowych gatunków ryb i prowadzić doświadczenia w celu poznania natury i sposobu życia różnych gatunków ryb.

Towarzystwo rolnicze ziemskie utrzymuje również t. zw. instruktorów rybnych, którzy narówni z urzędnikami państwowymi służą ogółowi radą i wskazówkami w prowadzeniu racjonalnego rybołóstwa i zakładania stacji hodowli ryb.

W Szwecji dopiero w ostatnich dziesięciu latach cieszy się hodowla ryb poważniejszem zainteresowaniem. W 1860 r. założone zostały wylęgarnie dla łososi w Ostanbäk (Angermanälven) w Norrland. Obecnie jest ich około 40, z których największa znajduje się w rzece Lagan w południowej Szwecji.

Poza łososiami hodują obecnie w Szwecji inne ryby, jak przedewszystkiem karpie i liny, przeważnie w prowincji Skanji (na południu Szwecji). Dobre rezultaty daje też hodowla pstrągów amerykańskich i röding (gatunek salmonida) w Jemtland, dalej w Finspang (Ostrogotia) i Angelsberg.

ADMINISTRACJA RYBACTWA NA WYBRZEŻU MORSKIEM

Po wcieleniu Pomorza do Rzeczypospolitej Polskiej utworzony został w Wejherowie Morski Urząd Rybacki, mający wykonywać nadzór nad rybołóstwem morskiem, badać stan morskiego rybołóstwa i przemysłu rybackiego, prowadzić rejestrację rybaków, oraz współdziałać w zaopatrywaniu ich w artykuły zawodowe.

Pięcioletnia niemal praca Morskiego Urzędu Rybackiego przyczyniła się w znacznym stopniu do polepszenia bytu ekonomicznego rybaków morskich, stwarzając temsamem podstawę dla rozwoju polskiego rybołóstwa.

Ogólne wydatki na utrzymanie Morskiego Urzędu Rybackiego przedstawione są według poszczególnych lat w niżej podanem zestawieniu. Zaznaczyć jednakże należy, że kredyty, preliminowane na początku lat ubiegłych, a podane w zestawieniu w rubryce 2, przy ich realizowaniu traciły znacznie na wartości z powodu dewaluacji marki polskiej; — sumy faktycznie wydatkowane uwidoczniono w rubryce 3.

1	2	3
1921	101.980	10.934
1922	94.330	20.025
1923	61.975	19.200
1924	55.548	45.008

KOMUNIKAT WYDZIAŁU RYBACKIEGO CENTR. TOW. ROLNICZEGO W WARSZAWIE.

W myśl rezolucji Walnego Zjazdu Ziemiaństwa Polskiego wskazanem jest, aby każdy ziemianin był czynnym członkiem organizacji rolniczych z zakresu jego specjalności.

Jeżeli rozwój jakiejkolwiek produkcji kraju osiągnął rezultaty na drodze jej podniesienia oraz ciągłego jej doskonalenia, tudzież należytego zbytu, to można je jedynie zawdzię-

czać wymianie myśli osób pracujących w jednym i tym samym kierunku, a drogą ku temu jest zrzeszenie się w organizacji fachowej.

Wszystkie gospodarstwa stawowe powinny zrzeszyć się w Wydziale Rybackim C. T. R., który obejmuje wszechstronnie interesy produkcji rybnej.

Wydział Rybacki C. T. R. będzie wyrazem ekonomicznej siły produkcji rybnej tylko wtedy, gdy wszystkie gospodarstwa rybne w nim się zrzeszą.

Aby to należenie udostępnić składka członkowska na rok 1925/26 została obniżona na 1 zł z 1 morgi zalewu (minimum 60 zł rocznie), przytem wpłacać ją można w 2-ch ratach: I — do 15 października 1925 r. (minimum 60 zł), a II — do 1 lutego 1926 r.

Uprzejmie prosimy o wypełnienie deklaracji członkowskiej i nadesłanie jej odwrotnie wraz ze składką członkowską na rok bieżący pod adresem: Wydział Rybacki C. T. R. telef. 171-14 (Warszawa, Kopernika 30).

Wobec licznych zgłoszeń przypominamy WPanom hodowcom, aby wcześniej zamawiali przyjazdy inspektorów rybackich w okresie robót jesiennych, aby biuro Wydziału Rybackiego C. T. R. mogło zawczasu ułożyć marszrutę rozjazdów.

Przy zamówieniu przyjazdu inspektora rybackiego należy z góry opłacić przypuszczalny zwrot kosztów podróży, oraz a conto należności conajmniej 30 zł (taryfa członkowska).

TOWARZYSTWO RYBACKIE W WARSZAWIE.

ODEZWA DO RYBAKÓW!

Rybactwo Polskie przechodzi kryzys! Tysiące kilogramów ryb przywożone są z zagranicy i zalewają rynek krajowy. Nasza produkcja nie jest w stanie konkurować z tym dowozem, wskutek wyniszczonego rybostanu w naszych wodach.

Pytamy się, co spowodowało taki stan naszej gospodarki rybnej?

Co spowodowało, że w Polsce, w której za dawnych czasów rozwijało się rybactwo, dziś z dnia na dzień nasze zbiorowiska wód stają się coraz bardziej ubogie? Do tego, aby rozwój tej gospodarki był należyty — potrzeba nam ustawodawstwa rybackiego, ochraniającego nasz rybostan przed gospodarką rabunkową; potrzeba nam odpowiedniego poparcia naszych interesów rybackich przez Rząd i wprowadzenia sprzyjającej rozwojowi rybactwa polityki celnej; potrzeba nam odpowiednich udogodnień transportowych, by móc na daleką

odległość przewozić łatwo psujący się towar rybny; potrzeba nam chłodni-hurtowni, magazynujących zapasy towaru i kooperatyw rybackich, by zbliżyć producenta do konsumenta, a temsamem usunąć całą falangę pośredników, zagarniających do swych kieszeni niepomiernie zyski. Wszystkich tych spraw nie przeprowadzimy, idąc w pojedynkę. W tych warunkach zaradzi złemu należyte zorganizowanie się i stworzenie jednolitego frontu rybackiego.

We własnym więc interesie — rybacy — zapisujcie się na członków stowarzyszeń rybackich. Pamiętajcie, iż jedność i organizacja — to siła!

Założone Towarzystwo Rybackie w Warszawie postawiło sobie za cel zjednoczenie wszystkich rybaków, rozproszonych po obszarach województw: Białostockiego, Kieleckiego, Łódzkiego, Lubelskiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Wileńskiego i Warszawskiego i przeprowadzenie powyższych postulatów.

Organizacją silni — damy wyraz dążeniom swym i potrzebom.

Rybacy, świadomi korzyści, jakie da Wam pomienione Towarzystwo, nie zwlekajcie z zapisaniem się na członka tego Towarzystwa, które znajduje się: **w Warszawie, ul. Senatorska nr. 15,** pokój nr. 2.

Składka członkowska wynosi rocznie zł 12.

ROZMAITOŚCI

KALENDARZYK RYBACKI NA PAŹDZIERNIK.

Wojew. Poznańskie: W okręgu b. rej. Bydgoskiej ochrona łososi i pstrągów od 25 października.

Wojew. Małopolskie: ochrona łososi, troci, pstrągów i raków.

PRZEDŁUŻENIE LINJI KOLEJOWEJ DO PORTU W HELU.

Na skutek starań Ministerstw Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i D. P. Ministerstwo Kolei przychyliło się do wniosku rybaków morskich w Helu, w sprawie przedłużenia toru kolejowego od st. Hel do portu. Odnośne roboty rozpocznie Dyrekcja Kolei Państwowych w Gdańsku niezwłocznie po przeprowadzeniu badań krajowo-policyjnych.

Z chwilą przedłużenia toru rybacy helscy uzyskają znaczne udogodnienia, gdyż będą mogli ładować ryby bezpośrednio z kutrów do wagonów. Pozatem Związek Polskich Przemysłowców Naftowych będzie mógł ustawić w porcie Helskim cysternę na ropę i zaopatrywać w nią rybaków, którzy dotychczas nabywali materjały pędne w Gdańsku, wywożąc tam niemal całkowity połów ryb.

PROLONGATA POŻYCZEK DLA RYBAKÓW MORSKICH.

Ministerstwo Rolnictwa i D. P. donosi nam, że na wniosek Morskiego Urzędu Rybackiego, przedstawiający ciężkie położenie rybaków morskich, Państwowy Bank Rolny przedłużył im termin spłat przypadających obecnie rat pożyczek na termin 1 roku, obniżając jednocześnie pobierany dotąd procent z 15% do 10% w stosunku rocznym. Oprócz przyznanych, jak wyżej, prolongat terminów spłat pożyczek udzielonych rybakom w wysokości 80.000 zł, rozważa się w P. B. R. sprawę udzielenia rybakom dalszych kredytów.

P. B. R. zamierza również udzielić Spółdzielni Rybackiej w Pucku prolongaty sumy 20.000 zł, płatnej 6. IX., na termin sześciomiesięczny przy oprocentowaniu 12% w stosunku rocznym.

KURS RYBACKI W BYDGOSZCZY.

Pracownia rybacka Państwowego Naukowego Instytutu Rolniczego w Bydgoszczy zorganizowała w b. m. od 5—13. IX. doroczny kurs rybacki. Program kursu został ujęty w 48 godzinach wykładów z dziedziny hydrobiologji, anatomji, systematyki i patologji ryb, zasad hodowli poszczególnych gatunków ryb, ustawodawstwa rybackiego i t. p.

W charakterze prelegentów wzięło w kursach udział 8 osób z pośród sił naukowych Uniwersytetu Poznańskiego, Państwowego Naukowego Instytutu Rolniczego w Bydgoszczy oraz wyższej administracji rybackiej. Koszty kursów pokryte zostały z zasiłku, udzielonego przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Delegat Rumuńskiej Generalnej Dyrekcji Rybołóstwa inż. Chmielewski przybył w tych dniach do Warszawy i odbył konferencję w Wydziale Rybactwa M-stwa Rolnictwa w celu nawiązania bliższych, bezpośrednich stosunków między zarządami rybactwa obu krajów. P. inż. Chmielewski interesuje się specjalnie sprawą polskiej flotylli rybackiej na Morzu Północnem, ze względu na zapotrzebowanie śledzi w Rumunji.

Ceny ryb (detal.) za 1 kg w złotych

Notowania urzędowe.

Gatunek	Toruń					Grudziądz				Równe
	21. 8. 25	28. 8. 25	4. 9. 25	11. 9. 25	18. 9. 25	29. 8. 25	5. 9. 25	12. 9. 25	19. 9. 22	24. 9. 25
Węgorze . . .	3,00—4,00	2,60—4,00	4,00	3,60—4,40	4,00—4,60	4,00	4,40	4,40	5,00	—
Sandacze . .	3,60—4,00	3,00—4,00	4,00	3,60	3,60—4,00	—	—	—	—	—
Szczupaki . .	1,60—2,60	2,00—2,60	2,40—3,00	2,00—3,00	2,40—3,00	2,40	2,40	2,60	2,60	2,50—3,25
Leszcze . . .	1,40—2,00	1,20—2,00	2,00	1,20—2,00	1,60—2,00	1,40	1,00—2,40	2,00	1,20	—
Liny	1,60—2,40	2,00—2,40	2,60—3,00	3,00	2,60	2,40	2,60	2,60	2,80	3,00—3,75
Karasie . . .	1,60—2,40	1,20—2,00	2,00—3,00	2,00	2,60	—	2,60	—	2,40	2,50—3,00
Sumy	—	2,00—2,60	—	2,00—3,00	2,20	—	—	—	—	—
Okonie	1,00—1,40	1,20—1,60	1,20—1,80	1,20—1,60	1,40—1,60	1,40	1,60—2,00	2,40	2,00	2,00—2,50
Płotki	0,40—1,40	0,40—1,20	1,00—1,60	0,80—1,20	1,00	0,60—1,20	0,30—1,20	0,80—1,20	0,80—1,20	0,75—1,00
Drobne ryby .	1,00	1,00	1,00	—	1,00	—	—	—	—	0,50—0,75
Raki (kopa) .	4,00—8,00	3,00—6,00	4,00—6,00	2,40—8,00	3,00—6,00	—	—	—	—	1,50—2,00
Brzany	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Miętusy . . .	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Cyrty	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Łososie . . .	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Minogi	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Pstrągi	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Karpie	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2,50—3,00
Sielawy	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Jazgarze . . .	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Świnki	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Jazie	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

Czcionkami Drukarni „Poradnika Gospodarskiego", Poznań.